

[Ib Christensen]

Men bortset fra det kunne det være interessant at analysere, hvad regeringen egentlig kunne få gennemført, hvis den havde viljen til det, af det valgprogram, som den fremlagde i går. Jeg synes, at en af de ting, som den situation, vi har nu her i folketinget, viser, er det ulykkelige i faste blokdannelser. Det var den samme situation, vi havde forud for valget i 1979, hvor blokken af socialdemokratiet og venstre, de to regeringspartier, havde bundet sig til hinanden, hvilket betød, at når de ikke kunne blive enige, skete der ingenting, og så måtte man altså skride til valg.

Situationen er den samme nu, hvor regeringen har låst sig fast til en blok af partier, og blot et af partierne springer – og der er jo et af dem, der har haft særlig lyst til det – falder det hele på gulvet, naturligvis sammenfaldende med – og det vedrører ikke de tre mindre forligspartier – det forhold, at regeringen fra højere sted har fået ordre til at kaste tøjlerne.

Men lad os alligevel se rent akademisk på – og det er kun rent akademisk, for dette program bliver ikke gennemført hverken før et valg eller efter et valg, det er det for demagogisk til – hvad der kunne gennemføres, hvis regeringen ville.

Hvis vi tager det første afsnit om erhvervstilskud af forskellig art, er der tale om afskrivningsregler, mulighed for negativ indkomstskat, forbedrede regler for investeringsfradrag, skattelemper i øvrigt for erhvervslivet, virksomhedsbeskatning af selvstændige erhvervsdrivende, indeklån og direkte erhvervstilskud af forskellig art. Alt dette kunne regeringen, hvis den ville, få flertal for sammen med de borgerlige partier her i tinget. Der er endda enkelte ting, inklusive indeklån, som vi ser på med sympati.

Hvis vi ser på det næste afsnit, omfatter det en skærpelse af monopolløven og beskatning af private fonde, og det er to ting, som retsforbundet tidligere har rejst over for regeringspartiet, uden at der er sket noget. Der vil være et flertal, i hvert fald af socialdemokratiet, venstrefløjpartierne og retsforbundet, men måske andre partier, for en rimelig beskatning af fonde og en rimelig skærpelse af monopolløvgivningen.

Det næste afsnit omhandler den offentlige udgiftspolitik, hvor man taler om besparelser uden at konkretisere dem. Men selv hvis man konkretiserede dem, kan man forment-

lig få et flertal herfor sammen med ikke-socialistiske partier. Der er tale om en ændret indkøbspolitik, hvor man appellerer til protektionistiske kræfter, og dem er der nok af her i folketinget. Det samme gælder en ændret u-landsbistand. Også den kunne man få et flertal for – desto værre – men man kunne få et flertal.

Hvis vi ser på forbedrede arbejdsmarkedsuddannelser o. lign., er det kun med hensyn til det, der hedder jobskabelse, hvor det kunne være problematisk at få et flertal, og ser vi på regeringens oplæg til trepartsforhandlinger, en slags indkomstpolitik, ville der endog være flertal for det. Ja, selv hvis man ville lave tvangsindgreb og statslige tvangsdiktater, som regeringen gjorde det i de 6 første år af dens indtil nu 7-årige tilværelse, ville der også være flertal for det.

Ser vi endelig på rentefradrag og rentebeskatning, indeholdes der noget i det dagsordensforslag, vi har fremsat. Også for det er der et flertal, hvis regeringen vil bruge det.

Solidarisk overskudsdeling kunne der måske blive flertal for blandt en række partier her i tinget, hvis det ikke indebar den centrale fond, og den nævnes faktisk ikke i oplægget. Huslejelovgivningen kunne det måske knibe med, men alt det andet kunne, hvis regeringen, regeringspartiet, virkelig var opsat på at få flertal for det, gennemføres, dog ikke med den samme blok af partier hverken til venstre eller til højre i salen, men med skiftende variationer.

Når regeringen ikke har ønsket at bruge dette, men gang på gang har afvist det, kan det kun tolkes på én eneste måde, nemlig den, at regeringen selv erkender, at dens samlede oplæg er et valgoplæg og ikke tilsigter nogen som helst seriøs forhandling. Regeringen vil altså ikke, selv om den godt kunne, hvis den ville kombinere forskellige flertalsmuligheder.

Jeg vil gerne sige, at vi er ikke i retsforbundet regeringsstormere, og det er heller ikke afgørende for os, om regeringen vil bruge en dagsordensvedtagelse eller en dagsordensforkastelse, hvad det nu bliver, til at gå af, eller den ikke vil. Det må være regeringens egen afgørelse. Men vi lægger vægt på, at også denne debat får en konstruktiv udgang. Derfor har vi fremsat et dagsordensforslag, som virkelig er konstruktivt, og som tager højde for de egentlige problemer, nem-